

НАЗАД, НА ЖАЛЬ, НЕМАЄ ВОРОТТЯ

Як в останню дорогу провів свою маму,
То відчув остаточно себе сиротою,
Коли ж цвинтар сільський проминав через браму,
Душу наскрізь немов пройняло пустотою.

Наче камінь придавлював холодом груди,
Так, що й дихати стало мені заважати,
Вже старенька стоять біля хати не буде,
Лише звідси мене виглядатиме мати...

Потім звикнути довго ніяк не вдавалосьь,
Що її вже на білому світі немає,
Все крізь сон вона з темряви мов обзивалась
Десь здалеку тихенько, ледь чутно, зітхає.

Дуже важко було таку втрату збагнути,
З серця камінь ніяк не хотів відкотитись,
Голова розуміла □ назад не вернути,
Тільки як примиритися з нею і жити!

Що ж, в душі й надворі віє холод, бо осінь,
Та, як кажуть, під полудень, все ж, розгулялось,
Сумувати, мабуть, як природі, нам досить,
Світ стояв і стоятиме, що б там не сталось.

Дата написання вірша: 2020-12-30